

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*Paljajalu-suvede
aegu*

Blackberry saare romaan

Susan Mallery
Barefoot Season
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Karin Kastehein
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Susan Macias Redmond
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B09246012
ISBN 978-9949-25-266-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Naistele, kes lähevad teenima,
jättes maha kodukolde, sõbrad ja pere.
See raamat on tänu, armastuse ja lugupidamise avaldus teile.

Eriline tänu seersant Betty Thurmanile, kes rääkis oma kogemustest.
Kõik selles romaanis esinevad eksimused on minu omad.
Suur tänu ka erialaohvitser Jeanette Blancele, kes luges raamatu läbi
ja andis sellele oma hinnangu. Suur tänu Teile tähelepanekute eest.
Fool's Goldi ergutustüdrukute tunnustus – Te olete parim!

ESIMENE PEATÜKK

„Ma lähen homme sõtta. Ja ma pruugi sealt tagasi tulla.“

Michelle Sanderson kiskus pikkamööda oma tähelepanu lahti viie aasta vanuselt pikapilt, mille ostmist ta kaalus, ning kesken-
dus enda kõrval seisvale noormehele.

Mees oli noor, vast ehk kaheksateistkümne- või üheksateist-
kümneaastane, punaste juuste ja tedretähnidega. Üsnagi nägus,
kuid kaugelt liialt noor. Ta käed-jalad olid ikka veel kohatult pi-
kad ning ta oli rinnust kleenuke. Pigem küll jah juba mees kui
poiss, kuid see üleminek polnud veel lõpule jõudnud.

„Kuidas palun?“ ütles Michelle, arvates, et kuulis valesti.
„Mida te ütlesite?“

Noormees saatis talle naeratuse ja tegi silma. „Võib juhtuda,
et mul pole enam kaua elada jäänud. Kui te olete auto ära ostnud,
võiksite ehk kuskil klaasikese võtta või midagi sellist. Tähistada
mu sõjaväkke minekut.“

„Kell on alles kaks.“

„Siis võime minu poole minna.“

Michelle ei teadnud ise ka, kas peaks naerma puhkema või ütleva mehele, et too on täielik idioot, ja sellisel viisil, et see paneks ta plika kombel nutma. Viimane poleks üldse keeruline. Michelle oli teeninud kümme aastat armees ning peaaegu poole sellest ajast kas Iraagis või Afganistanis. Ta oli kohanud küllaga tätku täis noormehi, kes arvasid, et nad on vastupandamatud. Ta oskas neile üsnagi hästi koha kätte näidata.

Naerma puhkemine oleks pisut raskem. Peamiselt sellepärast, et kogu ta keha tegi piina. Mitte üksnes puus, millele oli tehtud pärast relvastatud mässuliste kuulitabamust osaline puusaliigese asenduse operatsioon, vaid ka kogu ülejäänud keha. Ta oli veetnud haiglas nii palju aega, et ei tahtnud sellele mõeldagi. Füsioterapeut oli talle kinnitanud, et paranemine võtab aega. Ta oli üritanud saatuslega vägikaigast vedada, kuid saavutas vaid seda, et pidi veetma veel kolm päeva haiglas, enne kui ta sealt lõpuks välja kirjutati.

„Kas ma pole teie jaoks pisut liiga vana?“ küsis Michelle.

Noormees tegi silma. „Kogenud.“

Valule vaatamata õnnestus Michelle'il muheleda. „Jah, muidugi. Loodate, et fantaasiad saavad tõeks?“

„Saate aru küll.“

See poiss on nii innukas, mõtles iga hetkega üha suuremat väsimust tundev Michelle. Ja ju polnud ta veel nägemistesti läbinud. Michelle teadis, et ei näe just kõige parem välja. Ta kahvatu ja liiga kõhn keha viitas sellele, et ta oli pikalt haigevoodis olnud. Ta silmad olid auku vajunud ja jume liiga hall, et seda normaalseks pidada. Kõndimisel kasutas ta keppi. Nii et siit oli näha, kui vägevad võivad ühe noore mehe hormoonid olla.

Veel enne, kui ta jõudis välja mõelda, kuidas noormehe ettepanekust keelduda, jooksis maja nurga tagant välja kollane labra-

dori retriiver. Koer jooksis Michelle'i juurde ja hüppas talle peale. Naine astus kähku sammukese tagasi, et koer teda pikali ei paiskaks. Kuid see liigutus pingestas ta puusa ning teda läbis terav valuhoog.

Hetkeks hakkas maailm silme ees ringi käima. Ta tundis, et kaotab kohe pildi. Siis tundis ta iiveldust. Üks või teine, mõtles ta, püüdes kõigest hingest teadvusel püsida. Mitte mõlemad korraga. Kuid üllatavalt tugev käsi võttis tal ümbert kinni ega lasknud tal kukkuda.

„Istu, Buster.“

Michelle pilgutas silmi ning jahe ja niiske päev muutus taas teravamaks. Tuline valu puusas andis nii palju järele, et ta sai hingata. Noormees seisis talle nii lähedal, et ta nägi tole ninal tedretähni ja väikest armi ta paremal põsel.

„Kõik korras?“

Michelle noogutas.

Noormees astus sammukese tagasi ja uuris teda. Koer püsis eemal, silmad murest tumedad, ning andis niutumisega märku oma murest.

Michelle sirutas käe koera poole. „Pole midagi, Buster. Minuga on kõik korras.“

Koer lähenes talle, nuusutas ta sõrmi ja tõmbas siis keelega üle käe.

„Kuule, seda tahtsin mina teha,“ ütles noormees närviliselt naerdes.

Michelle naeratas. „Kahju küll, aga ta on rohkem minu tüüp.“

„Te olete vigastatud.“

Michelle kergitas pisut keppi. „Kas arvasite, et see on mul moe pärast?“

„Ausalt öelda ei pannud ma seda tähele.“

Mis tõestas veel kord Michelle'i teooriat, et noormehe nägemine oli kehvapoolne. „Pelgalt lihashaav.“ Õigupoolest küll lihased, luud ja mõned kõõlused, aga pole ju mõtet detailidesse laskuda.

Noormees pööras Michelle'ilt pilgu kõnniteele pandud sõjaväekotile, siis kepile ja seejärel vaatas ta uuesti Michelle'ile otsa. „Kas te olite seal?“ küsis ta.

See *seal* oleks võinud viidata sajale kohale, kuid Michelle sai aru, mida noormees silmas peab. Ta noogutas.

„Lahe. Kuidas seal oli? Kas tundsite hirmu ka? Kas mõtlesite...?“ ta neelatas ja ta nägu lõi õhetama. „Mis te arvate, kas ma tulen sealt eluga välja?“

Michelle'il oli tahtmine vastata eitavalt. Et palju lihtsam oleks jääda koju, olla koos sõpradega, minna kolledžisse. Et see oleks turvalisem. Palju mugavam. Kuid alati polnud lihtsam väljapääs see kõige parem ja mõnede inimeste puhul oli osalemine milleski, mis on oluline, igasugust hinda väärt.

Põhjus, miks ta ise armeesse läks, polnud sugugi nii altruistlik, kuid ajapikku oli temast voolitud sõdur. Nüüd tuli aga saada aru, kuidas leida tagasitee.

„Küll teil läheb kõik kenasti,“ ütles ta lootuses, et räägib tõtt.

„Kangelane?“ küsis noormees, nägu naerul, ja patsutas autot. „Hea küll, te ajasite mind ikka üksjagu segadusse: nii seksikas ja samas veteran. Aga ma ei lase sellel ennast häirida. Ma tahan selle eest kümme tuhat. Mitte pennigi vähem.“

Seksikas? See ajas Michelle'i tõesti naerma. Oma praeguses eluetapis oleks tal suuri raskusi olla trofeesõbratar isegi mõnele üheksakümnele eluaastale lähenevale mehele. Kuid komplimente on ju alati meeldiv kuulda.

Ta suunas tähelepanu autole. Auto oli päris heas korras, kummid olid üsna uued ja kerel oli vaid paar mõlki. Läbisõit polnud eriti suur, nii et ta peaks saama sellega veel paar aastat sõita, enne kui tuleb hakata osi välja vahetama.

„Kümme tuhat on kaugelt liiga palju,“ ütles ta. „Ma maksan sulas. Pakun kaheksa.“

„Kaheksa?“ Noormees surus käed rinnale. „Te tapate mu. Kas te olete tõesti valmis tegema midagi niisugust tulevase kangelasega?“

Michelle muheles. „Teate mis, teeme väikese ringi ja ma näitan seda ühele autoasjatundjale. Kui tema ütleb, et auto on hea, saate üheksa ja pool ning teil on sellega hästi läinud.“

„Nõus.“

Kaks tundi hiljem peatas Michelle auto selle noormehe, Brandoni maja ees. Ta tuttav autoasjatundja, kellega ta oli kohunud sõjaväebaasis, oli kinnitanud, et auto on heas korras, ning Michelle andis noormehele kokkulepitud rahasumma. Vastu sai ta dokumendid ja võtmed.

Brandoni maja juurest lahkudes uuris ta halli taevast. Ta oli tagasi Washingtoni osariigi lääneosas, kus vihm oli nii igapäevane nähtus, et päikesepaisteline ilm oli päeva tähtsündmus, mida kajastati kõigis uudistes. Kottide lageda taeva alla jätmine oli seotud riskiga ning ta oli need oma autokasti tõstnud. Ta leidis, et pilved pole ähvardavad, pigem laisavõitu. Kottidega ei juhtu kojujõudmiseni midagi hullu.

Kodu. See oli üsna kaugel kohast, kus ta oli veetnud viimased kümme aastat. Blackberry* saar – tõeline saar Pugeti väinas, mida

* Kitsemurakas. *Tõlk.*

ühendas maismaaga pikk sild – oli õigupoolest Seattle’ile üsnagi lähedal, kuid samas hoopis teine maailm. Saarel asuv ainus linn nimetas end „lääneranniku Uus-Inglismaaks“. Sellest müügiargumendist polnud Michelle kunagi aru saanud.

Vaikne turistlik omapäraste äride ja aeglasema elutempoga saar ülistas kõike, mis oli seotud kitsemurakatega. Saarel olid tobedad traditsioonid ja aastaaegadel oma rütm, mis oli ikka tundunud kuidagi ajast maas. Vähemalt varem. Kuid see, mida ta polnud omal ajal hinnanud, tundus nüüd kuidagi kõitev.

Ta kohendas end istmel, puusavalu andis end pidevalt tunda. Füsioterapeutid olid talle kinnitanud, et asi läheb paremaks ja ta paraneb kiiremini, kui nad olid osanud oodata. Taastumisprotsess oli ta juba ära tüüdanud – see võttis nii pagana kaua aega. Kuid keha ei saanud takka sundida.

Ta leidis tee suurele maanteele ja sealt edasi kiirteele. Ta sõitis põhja, segunes teiste liiklejatega. Autode hulk üllatas teda. Teda üllatas nende korrapärane liikumine. Tema oli harjunud Hummerite ja lahingumasinatega, mitte linnamaasturite ja sportautodega. Niiske ja jaheda õhu oli ta samuti unustanud. Ta lülitas auto küttesse ja mõtles, et oleks pidanud kotist jaki võtma. Mis siis, et on maikuu. Aastaajad on memmekatele. Sellesse maanurka saabus suvi hilja. Õnneks tulid turistid varakult.

Ta teadis, mida järgmiselt neljalt kuult oodata. Kodusõjas langevate mälestuspäevast, 30. maist kuni tööpühani septembri esimesel esmaspäeval on saar turistide paksult täis. Tuldi merd sõitma, vaatama kuulsat Pugeti väina kurgi ja kitsemurakate pärast. Blackberry saar oli lääneranniku kitsemurakate keskus. Puhkajad ummistasid restoranid, ostsid igasugust nipet-näpet ja käsitööd. Ja sõid kitsemurakaid.

Värskeid kitsemurakaid pandi pannkookidele, salatitesse, lisati peaaegu kõikidele roogadele. Tänavakaubitsejatelt osteti kit-

semurakajäätist ja kioskitest kitsemurakaküpsiseid. Osteti kitsemuraka motiividega salvrätte ja kruuse ning maitsti iga-aastase kitsemuraka-tšillipira kokandusvõistluse kahtlasevõitu väärtusega tulemusi. Kõige parem oli aga see, et turistid täitsid umbes kümne kilomeetri raadiuses iga viimse kui toa. Kaasa arvatud Blackberry saare võõrastemaja toad.

Michelle kuulis vaimusilmas, kuidas võõrastemaja kassasse tuli kolinal raha. Nii nagu teised saare ettevõtted teenis ka võõrastemaja enamiku aasta sissetulekust nende nelja kuu jooksul. Päevad on pikad, töötunnid lõputud, töö selgamurdev, aga kuna ta oli nii kaua ära olnud, ihkas ta kõigest hingest taas sellesse ellu sukelduda. Naasta paika, mille kohta võis kindel olla, et see ei muutu iial.

* * *